

construim futur, avancem en roig. comunitza't!

Els i les comunistes partim de l'anàlisi que aquest no és el millor dels móns possibles (com ens intenten vendre quotidianament). A més, no creiem que hi hagi petits problemes o detalls que es puguin solucionar per separat; considerem que l'ordre social actual, el capitalisme, és intrínsecament perjudicial per la majoria de la humanitat, i que calen canvis en profunditat, canvis que afectarien a la forma de funcionar de l'economia, la política, la cultura, i, en particular, de tot allò que afecta al dia a dia de la vida de les persones..

El capitalisme, implantat en la major part del món, condemna silenciosament a milers de milions de persones a la misèria, la fam o la mort. Sota el capitalisme, la gran majoria dels éssers humans no té accés als mitjans per satisfer les seves necessitats més elementals. Més de mil milions de persones pateixen fam mentre les multinacionals destrueixen aliments. Cada dia moren desenes de milers de persones per desnutrició i per malalties curables, mentre les grans empreses farmacèutiques s'enriqueixen gràcies a les patents. Milers d'infants treballen explotats o es troben amb un fusell a les mans utilitzats com a soldats. I no cal anar molt lluny per veure aquestes coses: en els països de l'anomenat primer món, (enriquets, òbviament, gràcies a l'explotació i l'expoliació dels països tercermundistes), trobem milions de persones que viuen en estat de misèria, sense possibilitat d'accedir a un treball digne, a l'ensenyament, a la sanitat o a un habitatge. Com a exemple, als Estats Units, pol dominador del sistema capitalista, hi ha més de 24 milions de pobres absoluts. Aquest és el model que volen exportar a la resta del món!

En l'actual fase de globalització econòmica, els desequilibris entre primer i tercer món es fan insuportables. Els grans organismes econòmics internacionals (FMI, OMC, BM) dicten plans d'ajustament i utilitzen els deutes externs dels països de la perifèria del sistema capitalista per incrementar els beneficis dels capitals transnacionals i financers, lliurant a la misèria a pobles sencers. Aquest desequilibri dóna lloc, entre d'altres coses, als grans èxodes i a les migracions massives des d'aquests països empobrits cap als països d'Europa Occidental i d'Amèrica del Nord. D'aquesta manera, farts de condicions de vida infrahumanes, milions d'homes i dones busquen millorar les seves condicions de vida. La majoria d'aquests ciutadans i ciutadanes, però, passen a engruixir els cinturons de marginació al voltant de les grans ciutats, lluny de la forma de vida que els havien venut.

Un altre dels efectes d'aquesta globalització, que es pateix en aquells països on existien una sèrie de drets socials adquirits gràcies a anys de lluita de treballadors i treballadores, és el de les deslocalitzacions d'empreses: aquestes traslladen les seves seus a països on poden pagar salaris molt més baixos i on els drets de la classe treballadora són molt inferiors. D'aquesta manera, les poblacions on es trobaven originàriament les empreses, veuen com la seva economia queda malmesa al mateix temps que augmenta la seva bossa d'aturats i aturades.

Aquests dos fenòmens, són utilitzats a més per part de la patronal i dels governs conservadors, per retallar drets i prestacions, sota el fantasma de la pèrdua de competitivitat. Paral·lelament, es fomenta la divisió de la classe obrera, enfrontant els treballadors autòctons amb els immigrants, als quals es fa responsables de la pèrdua de benestar que es déu en realitat a les polítiques conservadores que només defensen el màxim benefici de la classe empresarial.

L'actual model de desenvolupament resulta, tanmateix, insostenible des d'un punt de vista ecològic. Les lleis del mercat i del màxim benefici trepitjen qualsevol criteri de respecte i cura del medi. Això està donant lloc a conseqüències catastròfiques, tant des d'un punt de vista global (escalfament del globus, forats a la cap d'ozó, desforestació...), com local (vessaments tòxics i contaminants en les aigües, proliferació d'escòries radioactives...).

Aquest model de creixement inexorable, desmesurat i consumista, està acabant amb els recursos energètics del planeta. El mercat del gas, el petroli i l'electricitat, és un mitjà ideal per obtenir grans beneficis econòmics a curt termini; però la manca de criteris d'estalvi, renovabilitat i sostenibilitat, fan que, si seguim amb l'actual ritme de creixement i consum, en menys d'un segle haurem esgotat les reserves energètiques de les que disposem.

El capitalisme genera guerres. En la seva fase imperial, necessita constantment de l'obertura de nous mercats. El problema energètic fa que sigui una prioritat geoestratègica aconseguir el control de les zones riques en hidrocarburs. Això, juntament al fet que la indústria armamentística és un dels sectors estructurals de les potències econòmiques i polítiques, fa que la guerra permanent sigui un element consubstancial a l'actual ordre mundial. Les desenes de conflictes armats que avui en dia tenen lloc al món, alguns molt poc coneguts, donat que no tenen tan ressò mediàtic, acostumen a ser justificats a partir d'arguments de necessitat humanitària o de rivalitats ètniques, però el rerafons és sempre el d'interessos econòmics i de control de recursos per part de les grans multinacionals i de les grans potències que defensen els interessos d'aquestes.

El capitalisme és incompatible amb la democràcia, malgrat que intentin sistemàticament vendre el contrari. Democràcia prové del grec (demos: poble i kratos: govern) i significa "govern del poble", però quin tipus de govern tenen els pobles en un món on qui mana realment és el mercat, on les institucions democràtiques es buiden de contingut i competències, on els mitjans de comunicació tenen un pes determinant en la formació de l'opinió pública, però segueixen controlats pels grans lobbies de poder, i on la participació popular queda reduïda a un aspecte purament formal com és el de dipositar un vot cada quatre anys. El neoliberalisme ha emprés una ofensiva sense precedents per a buidar de contingut l'Estat i traspasar totes les seves competències i responsabilitats a l'àmbit de l'economia de mercat. Es desenvolupa, al costat d'aquesta manera d'exercir la política, el menyspreu cap a tot el que és públic, donant per feta la seva ineficàcia, i per tant la superioritat del sector privat que genera grans beneficis per a uns pocs.

A nivell ideològic i cultural, el capitalisme també ha creat un model que és instrumental per als seus interessos. Es tracta de la conformació d'un pensament únic, de la negació d'alternatives viables a l'actual estat de les coses: es proclama el final de la història i la mort de les ideologies. Es fomenten valors com el consumisme, l'individualisme i la competitivitat. Això genera discriminacions per motius d'ètnia, de gènere o de preferència sexual i trenca qualsevol mena de vincles solidaris. Es produeix una cultura de masses, que no és més que un altre producte de consum, amb el qual obtenir beneficis. Queda anul·lada d'aquesta manera la capacitat crítica, transformadora i creativa de les persones. Això és el que s'anomena alienació.

Oposar-se al capitalisme significa oposar-se a que el principi motor de la nostra societat sigui el d'obtenir el màxim benefici en el mínim temps possible. Fins que això no canviï, cap d'aquests problemes econòmics, polítics, socials i ecològics podran ser resolts veritablement. Després d'uns anys en que s'ha utilitzat el fracàs de l'experiència als països de l'est, per demostrar la inviabilitat del socialisme, nosaltres responem que el que realment no funciona, el que és incompatible amb la felicitat humana, el que genera contradiccions insalvables, és el sistema capitalista. I així ho veiem cada dia. I això no passa a causa d'una suposada maldat intrínseca de la condició humana, o per altres tòpics morals, sinó perquè el propi sistema no funciona, genera problemes i conflictes que lluny de ser capaç de resoldre agreuja cada cop més. Per això treballem per a la superació del capitalisme amb la construcció del socialisme.

Des dels CJC-Joventut Comunista, entenem el socialisme com un sistema social en què els mitjans de producció seran propietat col·lectiva i el desenvolupament, en harmonia amb la natura, es basarà en la solidaritat i la cooperació i no en la competitivitat ni en la lluita de tots contra tots.

La lògica del benefici privat que regeix l'economia capitalista serà substituïda per la de les necessitats humanes individuals i col·lectives, democràticament determinades i prioritzades. Només així, és possible complir amb el principi "de cadascú segons la seva capacitat i a cadascú segons la seves necessitats" per tal d'avançar cap a un món just i en pau.

Per nosaltres no es pot lluitar per una nova societat, si no es lluita, alhora per la construcció d'homes i dones noves. No hi haurà revolució si no acabem amb l'egoisme, el patriarcat, el racisme i l'individualisme en la nostra vida quotidiana. I és per això que els joves juguem un paper fonamental en la construcció d'aquest món nou, necessari, i possible en la mesura en què adquirim uns valors diferents dels que la televisió, el cinema comercial, les marques i en definitiva el capitalisme pretenen inculcar-nos. Com va dir el Che: "el socialisme econòmic sense la moral comunista no m'interessa", a nosaltres tampoc.

Però per poder construir aquest futur hem de lluitar en la nostra realitat, és a dir, hem d'incidir en la Catalunya del segle XXI. Una Catalunya on les polítiques neoliberals dels diferents governs estatals i autonòmics han malmès de forma molt considerable les conquestes socials dels i les treballadores.

Els i les joves som un dels col·lectius més perjudicats per aquestes polítiques: contractes temporals i precaris juntament amb els efectes de la febre especuladora a nivell immobiliari, fan que no ens puguem emancipar. Ens trobem un ensenyament públic que es va, progressivament privatitzant, tant a la secundària com a la universitat, fet que propicia la seva elitització i la manca d'igualtat d'oportunitats. Als joves se'ns criminalitza i se'ns associa amb passotisme i drogues. D'aquesta forma, se'ns desqualifica i es justifiquen actituds repressives com càrregues policials o desallotjaments. Se'ns imposa un model d'oci consumista: el dels grans centres comercials o els parcs temàtics, que generen emocions en sèrie, per a individus educats en sèrie.

Convençuts de que no ens podem quedar amb els braços creuats, a CJC-Joventut Comunista elaborem col·lectivament estratègies que després apliquem per tal d'aconseguir els objectius exposats anteriorment. El nostre treball està encaminat

cap a la autoorganització dels i les joves catalans en la lluita pels nostres drets i la transformació de la nostra realitat quotidiana. Es per això que impulsem i participem en moviments de joves als instituts, als barris, als pobles, als llocs de treball i a les universitats. Pensem que a partir de moviments populars amplis, participatius, democràtics i oberts que lluitin per problemes concrets els joves aniran, de forma natural i mitjançant la seva experiència organitzativa i de lluita, adquirint consciència de la problemàtica global que genera aquests problemes: el Capitalisme.

La Catalunya possible, per la que lluitem els i les joves comunistes té molt a veure amb aquesta sèrie de propostes:

- 1) Un país EN PAU I SOLIDARI amb els altres pobles del món. Confrontat a l'armamentisme i a l'imperialisme: fora de l'OTAN.
- 2) Un país on es garanteixi la DEMOCRÀCIA REAL i RADICAL on la ciutadania sigui la protagonista: per un canvi de base en la forma de fer política, basada en la transparència i la participació que superi el model sesgat i poc democràtic que suposa la «democràcia representativa».
- 3) Un país on es garanteixi un TREBALL Digne i ESTABLE PER A TOTHOM: per la plena ocupació i els drets laborals.
- 4) Un país on es garanteixi l'ENSENYAMENT PÚBLIC, LAIC I GRATUÏT, a tots els nivells, amb una formació integral i crítica.
- 5) Un país on existeixi una forta empresa pública que intervingui realment en l'economia en benefici de la majoria: per la PLANIFICACIÓ DEMOCRÀTICA DE L'ECONOMIA i la millora de les conquestes socials.
- 6) Un país que faci de la INTERCULTURALITAT un tret identitari i que actuï per a la inclusió i la plena ciutadania de les persones immigrades, i que treballi per avançar cap a un ordre mundial just que no forci a ningú a deixar la seva terra.
- 7) Un país RESPECTUÓS AMB EL MEDI, que aposti per un ús racional dels recursos, pel desenvolupament d'energies sostenibles i renovables i per un model territorial amb una xarxa de transports públics, de qualitat i descentralitzats.
- 8) Un país on es garanteixi la IGUALTAT D'OPORTUNITATS REAL, entre HOME i DONA; que faci front a tota opressió i discriminació.
- 9) Un país que pugui decidir quines relacions vol tenir amb la resta de pobles de l'Estat Espanyol i d'Europa i que defensi i fomenti la llengua i la cultura catalanes. Pel DRET A L'AUTODETERMINACIÓ.
- 10) Un país on es recuperin els VALORS D'ESQUERRES, posant en primer pla la cooperació i la solidaritat entre les persones i els pobles, la seva capacitat crítica i creativa i la no discriminació per raons de gènere, ètnia, opció sexual o de confessió.

Però la lluita per un altre món no s'acaba aquí, a Catalunya. Necessitem globalitzar les lluites, unir-les i articular-les sense perdre l'especificitat de cadascuna d'elles. Per això ens mantenim en contacte i col·laborem amb gent que lluita per la seva emancipació arreu del món; organitzant brigades allà on la situació ho demani, com per exemple a Cuba, a Veneçuela, el Líban o el Sàhara. Apostem de forma rotunda per l'internacionalisme.

Sabem que no ens trobem davant d'una lluita fàcil: és una lluita que ve del passat i es dirigeix, imparable, cap al futur. És la lluita del Che a Amèrica Llatina, dels republicans a la Guerra Civil, de la resistència antifranquista, del poble rus al 1917... I és també la dels zapatistes que resisteixen, la de molts pobles com el cubà, el veneçolà o el palestí, la de milers de moviments socials que creuen que un altre món és possible i treballen cada dia per construir-lo...

Si creiem que aquesta lluita és imparable és perquè sabem que els i les treballadores som la majoria i que som nosaltres qui mantenim la màquina funcionant amb el nostre esforç, una màquina que, però, no controlem. Per això veiem possible aquest canvi, mitjançant l'organització dels i les joves, aportant la nostra intel·ligència, la nostra força, el nostre entusiasme i la nostra dignitat.

El comunisme no és una ciència exacta. Tampoc és un receptari de fórmules màgiques que acabaran d'un dia per l'altre amb el patiment o amb les necessitats. El comunisme és abans que res, voluntat d'avançar cap a un futur millor, de plena ocupació, de democràcia real. Una opció de lluita per a que les persones puguem ser justament això, persones, amb els drets humans garantits, en una societat diferent. Als comunistes el que ens diferencia de la majoria dels ciutadans no són les nostres aspiracions. És el fet d'estar organitzats per a aconseguir-les col·lectivament. I aquí és on resideix la nostra força: la revolució no es genera espontàniament, la revolució s'organitza. Per això et convidem a sumar-te. Et convidem, com diu el títol d'aquest manifest a construir un futur que en aquests moments no tenim, i a que et comunitzi's!